

Οι αναιρεσεύουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να ανατρέξει την απόφαση του Πρωτοδικείου, της 29ης Νοεμβρίου 2000, στην υπόθεση T-213/97, στον βαθμό που εφαρμόζεται στις αναιρεσεύουσες·
- να ακυρώσει την απόφαση του Συμβουλίου περί απορρίψεως της προτάσεως κανονισμού για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές αλεύκαστων βαμβακερών υφασμάτων καταγωγής Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας, Αιγύπτου, Ινδίας, Ινδονησίας, Πακιστάν και Τουρκίας [COM (97) 160 τελικό, της 21ης Απριλίου 1997], στον βαθμό που εφαρμόζεται στις αναιρεσεύουσες·
- να κρίνει βάσιμο το αίτημα που προέβησαν οι αναιρεσεύουσες στην υπόθεση T-213/97 για την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστησαν και να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο για τον καθορισμό του ποσού της αποζημιώσεως·
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα, όσον αφορά τόσο την παρούσα αίτηση ανατρέψεως όσο και την υπόθεση T-213/97.

Λόγοι ανατρέψεως και κύρια επιχειρήματα

Οι αναιρεσεύουσες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο και προβάλλουν:

- παράβαση, αφενός, του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 230 ΕΚ), όπως αυτό ερμηνεύεται από τη νομολογία (και, επιπλέον, υπό το φως των άρθρων 9.1, 6.9, 12.2 και 13 της Συμφωνίας ΓΑΤΤ αντι-ντάμπινγκ του 1994) και, αφετέρου, της γενικής νομικής αρχής της λογικής συνοχής, καθότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το προσβαλλόμενο μέτρο δεν αποτελούσε πράξη υποκείμενη σε έλεγχο νομιμότητας υπό την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 230 ΕΚ)·
- παράβαση του άρθρου 19 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου και του άρθρου 44 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, καθότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι οι αναιρεσειόντες υπέβαλαν νέο αίτημα κατά παράβαση των εν λόγω διατάξεων·
- παράβαση του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 230 ΕΚ), όπως αυτό ερμηνεύεται από τη νομολογία (και, επιπλέον, υπό το φως των άρθρων 9.1, 6.9, 12.2 και 13 της Συμφωνίας ΓΑΤΤ αντι-ντάμπινγκ του 1994), καθότι το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η λήξη της δεκαπεντάμηνης προθεσμίας του άρθρου 6, παράγραφος 9, του βασικού κανονισμού δεν συνιστά απόφαση του Συμβουλίου δεκτική προσφυγής ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 230 ΕΚ), και

- παράβαση των άρθρων 190 και 215 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρων 253 και 288 ΕΚ) και της γενικής αρχής της λογικής συνοχής, καθότι το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε το επιχείρημα ότι το προσβαλλόμενο μέτρο ήταν παράνομο λόγω ελλείψεως αιτιολογίας και, επιπλέον, άφησε να εννοηθεί ότι το Συμβούλιο είχε πλήρη ελευθερία δράσεως μη περιοριζόμενη από τον βασικό κανονισμό.

(¹) ΕΕ L 318 της 18.10.1997, σ. 23.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Corte d'appello di Milano (πρώτο πολιτικό τμήμα) με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2001, στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιόν του εφέσεως που άσκησαν οι Payroll Data Services (Italy) s.r.l, ADP Europe S.A., ADP GSI S.A.

(Υπόθεση C-79/01)

(2001/C 108/16)

Με διάταξη της 29ης Ιανουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Φεβρουαρίου 2001, το Corte d'appello di Milano (πρώτο πολιτικό τμήμα) στο πλαίσιο της εκκρεμούς ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου εφέσεως που άσκησαν οι Payroll Data Services (Italy) s.r.l, ADP Europe S.A., ADP GSI S.A., ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

«Ερωτάται αν τα άρθρα 43 και 49 της Συνθήκης ΕΚ εμποδίζουν την εφαρμογή εκ μέρους του εθνικού δικαστή του άρθρου 1 του νόμου 12, της 11ης Ιανουαρίου 1979, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 58, παράγραφος 16, του νόμου 144, της 17ης Μαΐου 1999, περί της επαγγελματικής τάξεως του συμβούλου εργασίας, καθ' ο μέρος απαγορεύει, καθ' απόλυτο τρόπο, στις εξωτερικές επιχειρήσεις που παρέχουν υπηρεσίες καταρτίσεως και εκτυπώσεως εκκαθαριστικών σημειωμάτων αποδοχών να παρέχουν τις υπηρεσίες τους σε επιχειρήσεις που απασχολούν λιγότερα από 250 άτομα».

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το tribunal d'instance de Châteauroux, με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2001 στην υπόθεση SARL Michel κατά Recettes de douanes

(Υπόθεση C-80/01)

(2001/C 108/17)

Με απόφαση της 26ης Ιανουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 16 Φεβρουαρίου 2001, το tribunal d'instance de Châteauroux, υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ SARL Michel και Recettes de douanes. Το tribunal d'instance de Châteauroux ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του εξής ερωτήματος:

Πρέπει το άρθρο 3, στοιχεία α' και β', της Συνθήκης της Ρώμης, η πρώτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 92/12, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους καταναλώσεως⁽¹⁾, το άρθρο της 3, παράγραφος 2, καθώς και η έκτη και όγδοη αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας 92/81, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων καταναλώσεως που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή⁽²⁾, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η Γαλλική Δημοκρατία δεν μπορεί να αρνείται την επιστροφή του εσωτερικού φόρου επί των προϊόντων πετρελαίου που καταβάλλει ο έμπορος προϊόντων πετρελαίου κατόπιν μη πληρωμής εκ μέρους ενός των πελατών του;

(1) Οδηγία 92/12/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Φεβρουαρίου 1992, σχετικά με το γενικό καθεστώς των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους καταναλώσεως (ΕΕ L 76 της 23.2.1992, σ. 1).

(2) Οδηγία 92/81/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων καταναλώσεως που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή (ΕΕ L 316 της 31.10.1992, σ. 12).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το γαλλικό Cour de cassation, chambre commerciale, financière et économique, με απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση SARL Borie Manoux κατά του διευθυντή του Institut national de la propriété industrielle (INPI)

(Υπόθεση C-81/01)

(2001/C 108/18)

Με απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 16 Φεβρουαρίου 2001, το γαλλικό Cour de cassation, chambre commerciale, financière et économique, στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ της SARL Borie Manoux και του διευθυντή του Institut national de la propriété industrielle (INPI) που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής απόφασης επί του ακόλουθου ερωτήματος:

Το άρθρο 40 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2392/89⁽¹⁾ έχει την έννοια ότι απαγορεύεται η κατάθεση, ως σήματος για τα προϊόντα που αφορά ο κανονισμός, γεωγραφικής ένδειξης της οποίας η χρήση δεν προβλέπεται από το άρθρο 11, ακόμη και όταν η καταχώριση ενός τέτοιου σήματος δεν είναι ικανή να παραπλανήσει τον καταναλωτή ως προς την προέλευση του οίνου και δεν επιφέρει σύγχυση με καταχωρημένη γεωγραφική επωνυμία, στον βαθμό που μια τέτοια καταχώριση θα δημιουργούσε ενδεχομένως την υπόνοια ότι αποτελεί αντικείμενο προστασίας η εν λόγω γεωγραφική ένδειξη, σχετικά με την περιοχή όπου ο οίνος πράγματι παρήχθη, αλλά η οποία καλύπτει και άλλες ονομασίες προελεύσεως;

(1) Κανονισμός (ΕΟΚ) 2392/89 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1989, σχετικά με τη θέσπιση των γενικών κανόνων για την περιγραφή και την παρουσίαση των οίνων και των γλυκών σταφυλής (ΕΕ L 232 της 9.8.1989, σ. 13).

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης που υπέβαλε το tribunal de grande instance de Paris (31ο τμήμα), με απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Ministère Public κατά John Greenham και Léonard Abel

(Υπόθεση C-95/01)

(2001/C 108/19)

Με απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 2001, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 27 Φεβρουαρίου 2001, το Tribunal de Grande Instance de Paris (31ο τμήμα), υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση για την έκδοση προδικαστικής απόφασης στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ, αφενός, Ministère Public και, αφετέρου, John Greenham και Léonard Abel. Το tribunal de grande instance de Paris (31ο τμήμα) ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του εξής ερωτήματος:

Έχουν τα άρθρα 28 και 30 της Συνθήκης την έννοια ότι απαγορεύουν σε κράτος μέλος να εμποδίζει την ελεύθερη κυκλοφορία και διάθεση στο εμπόριο συμπληρώματος διατροφής που πωλείται νομίμως εντός άλλου κράτους μέλους;

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου που ασκήθηκε στις 27 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση C-97/01)

(2001/C 108/20)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον S. Rating και την F. Siredey-Garnier, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 27 Φεβρουαρίου 2001 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Μεγάλου Δουκάτου του Λουξεμβούργου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να διαπιστώσει ότι το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου, παραλείποντας να εξασφαλίσει στην πράξη τη μεταφορά στο εσωτερικό δικαίο του άρθρου 48 της οδηγίας 90/388/ΕΟΚ⁽¹⁾, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 96/19/ΕΚ⁽²⁾, παρέβη τις υποχρεώσεις του και
- να καταδικάσει το Μεγάλο Δουκάτο του Λουξεμβούργου στα δικαστικά έξοδα.